

Tilburg University

Noot bij: Centrale Raad van Beroep (21-11-2013)

van der Vorm, B.

Publication date:
2014

Document Version
Publisher's PDF, also known as Version of record

[Link to publication in Tilburg University Research Portal](#)

Citation for published version (APA):
van der Vorm, B., (2014). *Noot bij: Centrale Raad van Beroep (21-11-2013)*, No. 12-1419 AW, Nov 21, 2013. (AB Rechtspraak Bestuursrecht; Vol. 2014, No. 12, p 648-653).

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

AB 2014/102: Strafontslag ambtenaar. In het ambtenarentuchtrecht is niet van belang of al dan niet sprake is van een strafbaar feit. Strafontslag n...

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Instantie:	Centrale Raad van Beroep	Datum:	21 november 2013
Magistraten:	Mrs. J.Th. Wolleswinkel, K.J. Kraan, C.H. Bangma	Zaaknr:	12-1419 AW
Conclusie:	-		
Noot:	B. van der Vorm [1]	Roepnaam:	-
Brondocumenten:	ECLI:NL:CRVB:2013:2530, Uitspraak, Centrale Raad van Beroep, 21-11-2013		

Wetgeving: Art. 3:4 Awb; art. 225 Sr; art. 3 onder B Opiumwet

Brondocument: CRvB, 21-11-2013, nr 12-1419 AW

Essentie

Strafontslag ambtenaar. In het ambtenarentuchtrecht is niet van belang of al dan niet sprake is van een strafbaar feit. Strafontslag niet onevenredig.

Samenvatting

Onvoorwaardelijk strafontslag wegens zeer ernstig plichtsverzuim bestaande uit het in werking hebben van een hennepplantage en het vervalsen van een werkgeversverklaring en twee salarisstroken. Appellant kan worden gehouden aan zijn aanvankelijk afgelegde verklaring. Het college heeft het plichtsverzuim van appellant terecht als een ernstige integriteitsschending aangemerkt die, mede gelet op de externe contacten van appellant met de vastgoedbranche, ernstig afbreuk doet aan het beeld van het naam bedrijf als integere en betrouwbare organisatie. Aan het gegeven dat appellant niet strafrechtelijk is vervolgd voor de vervalsingen komt in dit verband geen betekenis toe.

Partij(en)

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de Rechtbank Amsterdam van 31 januari 2012, 11/6127 en 11/6128 (aangevallen uitspraak) tussen:

appellant (appellant)

en

het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam (college).

Bewerkte uitspraak

Uitspraak

Procesverloop

Namens appellant heeft mr. W. de Vis, advocaat, hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2013. Appellant is verschenen, bijgestaan door mr. De Vis. Het college heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. M.H.G. de Wit, drs. F. Waalkens en drs. J.J.D. Hagendoorn.

Overwegingen

- 1.1. Appellant was sinds 1987 werkzaam bij de gemeente Amsterdam, laatstelijk als medewerker naam functie, afdeling naam afdeling, sector naam sector bij het naam bedrijf van de gemeente Amsterdam naam bedrijf. Zijn taak was het organiseren van evenementen voor interne en externe relaties.
- 1.2. In december 2010 heeft het Bureau Integriteit (BI) van de gemeente Amsterdam het bericht ontvangen dat appelland in een verhoor tegenover de politie als verdachte van het in werking hebben van een hennepplantage heeft bekend dat hij onder meer een werkgeversverklaring en twee salarisstroken heeft vervalst dan wel valselijk heeft opgemaakt door daarop hogere bedragen in te vullen, om zodoende in aanmerking te komen voor een huurwoning die hij met zijn reguliere salaris nooit zou kunnen betalen.
- 1.3. Tijdens verantwoordingsgesprekken met de directeur naam bedrijf op 4 en 11 januari 2011 heeft appelland de feiten, waarvan hij werd verdacht, ontkend. Daarop heeft de directeur het BI opdracht gegeven een onderzoek in te stellen. Overeenkomstig het advies van het BI heeft het college bij besluit van 17 mei 2011 appelland met onmiddellijke ingang onvoorwaardelijk strafontslag verleend wegens zeer ernstig plichtsverzuim en als gevolg daarvan het ontstaan van een vertrouwensbreuk. Dit besluit is na bezwaar gehandhaafd bij besluit van 18 november 2011 (bestreden besluit).
2. De voorzieningenrechter van de rechtbank (voorzieningenrechter) heeft bij de aangevallen uitspraak het beroep van appelland tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard.
- 3.1. In hoger beroep heeft appelland aangevoerd dat in de aangevallen uitspraak ten onrechte geen waarde is gehecht aan zijn naderhand afgelegde ontkenkende verklaring. Ook zou ten onrechte voorbij zijn gegaan aan een nadere verklaring van zijn neef S en aan een verklaring van de onderhuurder V, die feitelijk de hennepplantage zou hebben opgezet. Uit die verklaringen zou zijn af te leiden dat niet appelland, maar een man genaamd K., verantwoordelijk is voor de vervalsingen. Voorts had betekenis moeten worden gehecht aan het feit dat appelland niet strafrechtelijk is vervolgd voor het plegen van valsheid in geschrifte. De opgelegde straf is volgens appelland bovendien onevenredig zwaar.
- 3.2. Het college heeft gemotiveerd verweer gevoerd en bevestiging van de aangevallen uitspraak bepleit.
4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.
  - 4.1. De Raad ziet geen reden om appelland niet te houden aan zijn eerste verklaring in het kader van het politieonderzoek, waarbij hij — in de bewoordingen van het proces-verbaal — over de loonstroken heeft erkend: “Ik heb het nagemaakt. Ik moest een hoger salaris opgeven om die woning te kunnen huren.” Deze verklaring heeft hij zelfs nog een keer bevestigd na een onderbreking van het verhoor en nadat hem nogmaals de zogeheten cautie was meegedeeld. Dat appelland het desbetreffende proces-verbaal niet heeft ondertekend, doet niet af aan de waarde die aan zo’n op ambtseed opgemaakt proces-verbaal moet worden toegekend.
  - 4.2. Voor de stelling dat hij deze bekentenis onder druk van de politie en/of uit angst voor een man genaamd K. zou hebben gedaan, heeft appelland geen spoor van bewijs aangedragen. Ook voor de stelling van appelland, dat deze K. degene geweest is die de vervalsingen heeft gepleegd, is geen begin van bewijs geleverd. Dat deze K., zo hij al bestaat of bestaan heeft, de rol zou hebben gespeeld die appelland hem toedicht, acht de Raad temeer ongeloofwaardig nu S, de neef met wie appelland aanvankelijk de woning samen zou gaan huren, in zijn eerste verklaring bij de politie te kennen heeft gegeven dat hij nooit van K. heeft gehoord. Daar komt nog bij dat medewerkers van naam verhuurder, de verhuurder van de woning, hebben verklaard dat zij niet met K. bekend zijn en bij de totstandkoming van de huurovereenkomst steeds met appelland te maken hebben gehad. Aan de naderhand afgelegde andersluidende verklaringen van S, dat K. als tussenpersoon zou zijn opgetreden, hecht de Raad geen geloof nu S eerst heeft verklaard nooit van K. te hebben gehoord. Aangezien geen bevredigende verklaring is gegeven voor het wijzigen van de eerdere verklaring houdt de Raad het ervoor dat de eerdere, spontaan afgelegde verklaring van S de juiste was. Zelfs al zou geloof moeten worden gehecht aan de verklaring van de onderhuurder V, dat deze een huurcontract van K. had getekend, dan kan daar nog niet uit

worden afgeleid dat deze K. wel en appellant niet verantwoordelijk moet worden gehouden voor de gepleegde vervalsingen.

- 4.3. Aan het gegeven dat appellant niet strafrechtelijk is vervolgd voor de vervalsingen komt in dit verband geen betekenis toe. Zoals de voorzieningenrechter terecht heeft opgemerkt, is vervolging kennelijk om opportuniteitsredenen achterwege gelaten; dit wordt ook bevestigd door een brief van het BI van 4 januari 2012, waarin als redenen worden vermeld: 'geen opsporingsindicatie en niet schokkend feit'. Maar bovendien — en dat is hier doorslaggevend — is in het ambtenarentuchtrecht niet van belang of al dan niet sprake is van een strafbaar feit, maar of op basis van deugdelijk vastgestelde gegevens de overtuiging is verkregen dat de ambtenaar zich heeft schuldig gemaakt aan het hem ten laste gelegde plichtsverzuim. Dat plichtsverzuim staat op grond van hetgeen onder 4.1 en 4.2 is overwogen ook voor de Raad voldoende vast.
- 4.4. Appellant wordt niet gevolgd in zijn betoog dat de straf van onvoorwaardelijk ontslag onevenredig is aan aard en ernst van het plichtsverzuim. Het college heeft het plichtsverzuim van appellant terecht als een ernstige integriteitsschending aangemerkt die, mede gelet op de externe contacten van appellant met de vastgoedbranche, ernstig afbreuk doet aan het beeld van het naam bedrijf als integere en betrouwbare organisatie. Terecht heeft het college hierbij laten meewegen dat zeker van medewerkers in de vastgoedbranche een hoge standaard mag worden verwacht. Bovendien mocht het college betekenis toekennen aan het gebrek aan openheid en zelfreflectie dat appellant na het bekend worden van de verdenking heeft getoond, waardoor het vertrouwen in appellant onherstelbaar is geschaad. De lange staat van dienst van appellant kan hieraan niet afdoen.
- 4.5. Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat het hoger beroep niet slaagt. De aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.
5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Noot

Auteur: B. van der Vorm

1. De integriteit van ambtenaren is een groot goed. Zo kan de aanwezigheid van belangenverstrengeling leiden tot een integriteitsschending (zie bijvoorbeeld CRvB 16 april 2009, TAR 2009/134). Deze integriteitsschending vloeit voort uit een overtreding van een bestuursrechtelijke norm, namelijk artikel 2:4 Awb. Integriteitsschendingen kunnen ook voortvloeien uit (vermoedelijk) gepleegde strafbare feiten en daar is in de onderhavige uitspraak sprake van. Appellant was sinds 1987 werkzaam bij de gemeente Amsterdam en zijn taak was het organiseren van evenementen voor interne en externe relaties. In december 2010 heeft het Bureau Integriteit van de gemeente Amsterdam een melding ontvangen, waaruit blijkt dat appellant als verdachte is verhoord ter zake van het in werking hebben van een hennepplantage. Tijdens dit verhoor heeft appellant bekend dat hij onder meer een werkgeversverklaring en twee salarisstroken heeft vervalst dan wel valselijk heeft opgemaakt door hierop hogere bedragen in te vullen. De reden van appellant is erin gelegen dat hij in aanmerking zou komen voor een huurwoning die hij met zijn reguliere salaris niet zou kunnen betalen (r.o. 1.2). Deze bekentenis wordt door appellant tegenover de directeur op 4 en 11 januari 2011 ontkend, waarop het Bureau Integriteit wordt ingeschakeld. Na afronding van het integriteitsonderzoek adviseert het Bureau Integriteit het college van burgemeester en wethouders om appellant een onvoorwaardelijk strafontslag te verlenen wegens zeer ernstig plichtsverzuim en als gevolg daarvan het ontstaan van een vertrouwensbreuk. Dit advies wordt overgenomen door het college van burgemeester en wethouders (r.o. 1.3).
2. Door appellant wordt een aantal beroepsgronden aangevoerd, die nadere aandacht verdienen. Appellant heeft aangegeven, dat de door hem bij de politie afgelegde bekentenis, onder druk is verkregen door de verhoorders

en/of uit angst voor een man genaamd K. De Centrale Raad van Beroep overweegt dat appellant hiervoor geen bewijs heeft aangedragen (r.o. 4.2). Stel nu dat appellant bewijs had kunnen overleggen, waaruit blijkt dat hij tijdens het politieverhoor onder druk is gezet door de verhoorders. Zouden hier dan in tuchtrechtelijke zin consequenties aan moeten worden verbonden? In zijn oratie geeft Blom aan welke vormen in acht moeten worden genomen tijdens een politieverhoor. Een belangrijke bepaling in dit verband is artikel 29 Sv. In deze bepaling is het 'pressieverbod' neergelegd. Blom geeft aan dat een verhoor zonder enige pressie een illusie is (T. Blom, *Vormen verzuimd tijdens het politieverhoor* (oratie Universiteit van Amsterdam), Amsterdam: Vossiuspers UvA 2010, p. 7). De handhaving van het pressieverbod is echter lastig indien tijdens het verhoor een advocaat ontbreekt en de verhoren ook niet auditief en audiovisueel zijn opgenomen (Blom 2010, p. 8). Indien appellant zonder advocaat is gehoord en ook geen opnamen zijn gemaakt van het verhoor, is het geen eenvoudige opgave voor appellant om te bewijzen dat hij een bekentenis onder (te) grote druk heeft afgelegd. Wanneer is nu sprake van een ongeoorloofde verhoormethode? Blom geeft de volgende opsomming: geweld, bedreiging, beloften, giften en gunsten, misleiding, misbruik van de verhoorsituatie of gezag en ongeoorloofde zedelijke druk. Ook dreigen met geweld of foltering, met uitzetting, met de ontzetting uit de ouderlijke macht, of ermee dreigen dat familieleden opgepakt en opgesloten zullen worden, is niet toegestaan (Blom 2010, p. 9). Het is wel toegestaan om de verdachte te wijzen op zijn zwakke positie, of te confronteren met bestaand bewijsmateriaal en/of leugens en tegenstrijdigheden in zijn verhaal. Ook mag de verdachte worden gewezen op de mogelijke consequenties van zijn houding, de duur dat hij kan worden vastgehouden en de maatregelen die de politie tegen hem kan nemen, waaronder de mogelijke toepassing van vrijheidsbenemende dwangmiddelen (Blom 2010, p. 9). Indien sprake is van een vormverzuim, zijnde de ongeoorloofde verhoormethode, kan dit op verschillende manieren worden gesanctioneerd: constateren zonder rechtsgevolg, bewijsuitsluiting, strafvermindering en de niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie (zie artikel 359a Sv). In de onderhavige zaak is het evident dat de beroepsgrond van appellant wordt verworpen, omdat nergens blijkt dat sprake is van de uitoefening van ongeoorloofde druk, maar wat indien de bekentenis is verkregen door middel van een ongeoorloofde verhoormethode en het openbaar ministerie niet ontvankelijk in de vervolging is verklaard? In dit verband kan worden gedacht aan een verhoor dat is gevoerd in strijd met artikel 3 EVRM (vgl. Blom 2010, p. 20). Uit deze bepaling blijkt dat onderwerping aan tortuur en aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing wordt verboden. Kan onder dergelijke omstandigheden een afgelegde bekentenis zonder problemen worden gebruikt in het ambtenarentuchtrecht? Het is vaste jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep dat de strikte strafrechtelijke bewijsregels niet gelden in het ambtenarentuchtrecht, maar dat op basis van deugdelijk vastgestelde gegevens de overtuiging moet zijn verkregen dat de ambtenaar zich aan de hem verweten gedraging heeft schuldig gemaakt (zie bijvoorbeeld CRvB 18 april 2013, AB 2014/101, m.nt. B. van der Vorm). Indien een bekentenis is verkregen in strijd met artikel 3 EVRM, kunnen vraagtekens worden geplaatst bij de betrouwbaarheid ervan (Blom 2010, p. 21). Voorts is een dergelijke bekentenis — in het strafrecht — niet deugdelijk vastgesteld. Waarom zou deze bekentenis kunnen worden gebruikt in het ambtenarentuchtrecht? Het uitgangspunt is dat strafrechtelijk onrechtmatig verkregen bewijs in beginsel kan worden gebruikt ter onderbouwing van bestuursrechtelijke maatregelen (B. Assink, 'Ambtenaarrechtelijke tuchtzaken: bestuursrecht met een vleugje strafrecht', *TAR* 2013, p. 479-487; CRvB 24 januari 2013, AB 2014/12, m.nt. M.A. Schneider). Dit betekent dat de toepassing van bewijsuitsluiting in een strafrechtelijke procedure ter verzekering van het recht van de verdachte op een eerlijk proces in de zin van 6 EVRM, zoals bij schending van het recht op rechtsbijstand bij het politieverhoor (HR 30 juni 2009, NJ 2009/349, m.nt. T.M. Schalken), geen gevolgen heeft voor het ambtenarentuchtrecht. Een onrechtmatig verkregen bekentenis kan worden gebruikt ter onderbouwing van de opgelegde disciplinaire maatregel. Zoals blijkt uit jurisprudentie van de Hoge Raad mag onrechtmatig verkregen bewijs echter niet worden gebruikt, 'indien zij is verkregen op een wijze die zozeer indruist tegen hetgeen van een behoorlijk handelende overheid mag worden verwacht, dat dit gebruik onder alle omstandigheden ontoelaatbaar moet worden geacht' (HR 1 juli 1992, NJ 1994/621, m.nt. M. Scheltema). Deze regel volgt ook de rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB 24 januari 2013, AB 2014/12, m.nt. M.A. Schneider). Mijns inziens volgt hieruit dat een bekentenis die is verkregen in strijd met artikel 3 EVRM niet mag worden gebruikt in het ambtenarentuchtrecht (vgl. CRvB 29 juli 2010, TAR 2011/81). De kans dat deze situatie zich evenwel voordoet is klein, omdat de niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie wegens onrechtmatigheden in het politieverhoor zelden wordt uitgesproken (Blom 2010, p. 19).

3. Door appellant wordt eveneens betoogd dat hij niet strafrechtelijk is vervolgd voor de vervalsingen. In de Aanwijzing gebruik sepotgronden (*Stcrt.* 2012, nr. 26859) wordt een onderscheid gemaakt tussen een technisch sepot en een opportuniteitssepot. Uit deze aanwijzing blijkt dat de opportuniteitsgronden in verschillende gronden zijn onderverdeeld: gronden die samenhangen met maatregelen genomen of nog te nemen door anderen dan de officier van justitie (bijvoorbeeld tuchtrechtelijk bestraft), gronden die samenhangen met de algemene rechtsorde (bijvoorbeeld de staatsveiligheid in het geding), met het gepleegde feit samenhangende gronden (bijvoorbeeld een gering feit), gronden die met de persoon van de verdachte samenhangen (bijvoorbeeld zeer oude verdachte), gronden die samenhangen met de verhouding tussen verdachte en benadeelde (bijvoorbeeld schade vergoed) en gronden die samenhangen met de beëindiging van de executie van de strafbeschikking. Uit de onderhavige uitspraak blijkt dat niet tot vervolging is overgegaan wegens het ontbreken van een opsporingsindicatie en het aanmerken van het feit als niet schokkend (r.o. 4.3). Dit is een opportuniteitsgrond die is terug te vinden in de Aanwijzing, namelijk de gronden samenhangende met het gepleegde feit. In het bijzonder kan worden gewezen op 'gering feit'. In de Aanwijzing wordt de volgende toelichting gegeven: "Het gebeurde is een zo geringe inbreuk op de rechtsorde of heeft zo weinig schade veroorzaakt, dat een strafvervolging terzake het strafbare feit waaronder het is te brengen onevenredig zwaar zou zijn in verhouding tot wat heeft plaatsgevonden" (*Stcrt.* 2012, nr. 26859, p. 5). Uit jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep blijkt evenwel dat een dergelijk sepot geenszins betekent dat geen strafontslag kan worden opgelegd (CRvB 8 november 2012, *TAR* 2013/48). De gegevens die zijn verkregen uit het opsporingsonderzoek die leidde tot een seponering, kunnen mede ten grondslag worden gelegd aan het strafontslag, waarbij het bestuursorgaan zelf volledig verantwoordelijk is voor de feitenvaststelling. Deze situatie kan bestaan, omdat het ambtenarentuchtrecht en het strafrecht zijn aan te merken als gescheiden kaders met elk een eigen invalshoek. Hiermee is niet gezegd dat de verhouding tussen het tuchtrecht en het strafrecht altijd duidelijk is. Zo kan worden gewezen op de soms lastige verhouding tussen het medisch tuchtrecht en het strafrecht (zie bijvoorbeeld P.A.M. Mevis, 'Verdiert het beroepsrecht van de arts codificatie als strafuitsluitingsgrond in het Wetboek van Strafrecht?', *AA* 2011, p. 549-558).
4. Ten slotte wordt door appellant betoogd dat de straf van het onvoorwaardelijke ontslag onevenredig is aan de aard en de ernst van het plichtverzuim (r.o. 4.4). Het plichtsverzuim — bestaande uit het in werking hebben van een hennepplantage en het vervalsen van een werkgeversverklaring en twee salarisstroken — wordt met instemming van de Centrale Raad van Beroep aangemerkt als een ernstige integriteitsschending. Evenals in andere zaken hanteert de Centrale Raad van Beroep de toetsing in hoeverre de opgelegde maatregel 'niet onevenredig' is aan het gepleegde plichtsverzuim (zie bijvoorbeeld CRvB 27 juli 2013, *AB* 2013/351, m.nt. M.B. de Witte-Van den Haak). De in artikel 3:4, tweede lid, Awb geformuleerde norm 'niet onevenredig' brengt met zich mee dat de rechter uitsluitend mag ingrijpen wanneer het voor hem vaststaat, dat de gevolgen voor appellant in vergelijking met de te dienen doelen onevenredig zullen zijn. Ten aanzien van de evenredigheidstoetsing geeft De Witte-Van den Haak aan dat het in het sanctierecht bij de evenredigheid gaat 'om een specifieke invulling van het evenwicht tussen tegenstrijdige algemene en bijzondere belangen, te weten de evenredigheid tussen de (ernst van de) gepleegde feiten en de (zwaarte van de) op te leggen maatregel.' Toegepast op de onderhavige zaak kan het algemeen belang worden gevonden in de bescherming van de integriteit van de overheidsorganisatie. Het individuele belang van de ambtenaar is het behoud van zijn baan en inkomen. De Witte-van den Haak geeft eveneens aan dat 'een strafontslag is gerechtvaardigd indien, mede gelet op de aard van de functie, het verweten gedrag het vertrouwen van de werkgever onherstelbaar is beschaamd.' Ik zou hier aan willen toevoegen dat ook sprake dient te zijn van een (zeer) ernstig plichtverzuim. Indien sprake is van een (zeer) ernstig plichtsverzuim zal het opgelegde strafontslag niet snel niet onevenredig zijn. Het is geruststellend dat de Centrale Raad van Beroep de evenredigheidstoetsing ook daadwerkelijk inhoudelijk gestalte geeft. De Centrale Raad van Beroep heeft namelijk meerdere malen overwogen dat het opgelegde strafontslag onevenredig is met de aard en omvang van het plichtsverzuim (zie bijvoorbeeld CRvB 10 mei 2012, *TAR* 2012/150; CRvB 19 januari 2012, *TAR* 2012/136; CRvB 12 maart 2009, *TAR* 2009/118). Het vastgestelde plichtverzuim door het bestuursorgaan — al dan niet op advies van een integriteitsbureau — wordt door de Centrale Raad van Beroep niet kritiekloos overgenomen. Aangezien het strafontslag in het ambtenarentuchtrecht de zwaarste maatregel is, is de kritische houding van de Centrale Raad van Beroep

positief te waarderen. In de onderhavige zaak trekt appellant aan het kortste eind: het in werking hebben van een hennepplantage en het vervalsen van een werkgeversverklaring en twee salarisstroken leiden tot zijn strafontslag. Dit lijkt mij gerechtvaardigd.

Voetnoten

Voetnoten

[*] Docent straf(proces)recht Tilburg University.